

*Voor dikke Pieter en alle andere dieren die in een asiel zitten
én voor alle supermensen die zich dag en nacht inzetten voor deze dieren.*

ISBN 978 90 00 38703 8

ISBN 978 90 00 38704 5 (e-book)

NUR 282

www.jannekeschotveld.nl

www.annetschaap.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

© 2023 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv.

Tekst: Janneke Schotveld

Illustraties: Annet Schaap

Omslagontwerp: Annet Schaap en Petra Gerritsen, Spletters.nl

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Geheim!

Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzondere juf. Waarom?

Dat is geheim.

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten.

Nee, ook niet aan je ouders. En al helemáál niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt.

Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat.

Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hap van een schoolbordkrijtje te nemen. (Ze heeft in de klas een la vol.) Zodra ze de eerste hap doorslikt, begint het. Razendsnel draait ze rond en vier seconden

later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Eigenlijk is het een wonder dat hij het nog niet doorheeft. Al houdt hij haar wel extra goed in de gaten, want dat er iets is met deze juf, dat weet hij wel.

Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. ‘Je wacht maar even!’ zou ze willen roepen als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput, of een kalf in de sloot, of een gewonde eekhoorn, of een giraffe, of een neushoornvogel, of een verdwaald aapje, of een bruinvis, of een octopus, of een bejaarde zeemeeuw, of een brilkaaiman met iets in zijn oog, of een luiaard die in de knoop zit, of een reusachtige schildpad, of een vleermuis, of een brutaal uiltje, of een wollig dasje, of een orka, of een zeelofant, of een eenzame chimpansee, of twee kamelen, of de kat van meester Snor – ja, echt! – of een heel bijennest, of een ooievaar, of een koala, een kangoeroe of een wombat...)

Heel eventjes denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krietje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...

Interview

Juf Josje kijkt haar klas rond en is dik tevreden. Alle kinderen zien er keurig netjes uit. Nou ja, bijna alle kinderen. Toby heeft zijn trui achterstevoren aan, maar dat hoort nu eenmaal bij hem. De trui zit heel netjes achterstevoren, dat wel.

Zenuwachtig kijkt ze naar de deur. Waarom meester Snor juist haar klas heeft uitgekozen voor het interview is juf Josje een raadsel. Er zijn collega’s met rustigere klassen. En hoewel ze het heel leuk vindt, maakt ze zich ook zorgen. Want stel... Nee, niet aan denken. Dat gebeurt heus niet.

‘Juf, waar blijven ze nou?’ Toby zit onrustig te wiebelen op zijn stoel. Juf Josje kijkt op de klok. ‘Ze kunnen echt elk moment hier zijn. Pak anders even jullie leesboek, dan mag je lekker lezen tot het zover is.’ Ze weet heus wel dat niemand zich echt kan concentreren, maar zo ziet het er in elk geval heel zoet uit als meester Snor en mevrouw... Hoe heette ze ook alweer? Het was een dierennaam. Juf Josje dacht nog toen ze het hoorde: dat kan ik makkelijk onthouden. Maar er zijn zo veel dieren, ze weet niet meer welke het was.

‘Daar komen ze!’ roept Gijs. Hij zit bij het raampje naast de deur en hij weet dan ook altijd of er iemand aan komt, zelfs als hij niet kijkt.

Er wordt op de deur geklopt.

‘Sinds wanneer klopt meester Snor?’ vraagt Mila.

‘Binnen!’ roept Toby.

Juf Josje schraapt haar keel en trekt haar jasje recht.

De deur gaat open en meester Snor komt naar binnen. Hij heeft een net colbertje over zijn trui aangetrokken. Hij is een beetje nerveus de laatste tijd, omdat de school, zijn school, honderdvijfentwintig jaar bestaat.

Er loopt een mevrouw met een rollator achter meester Snor aan. Het is de oudste oud-leerling van de school. Ze is dun en een beetje krom en daardoor heeft ze wel iets van een reiger. Maar ze kijkt opvallend kwiek uit haar ogen. En door die frisse blik weet juf Josje gelukkig ineens weer hoe ze heet.

‘Goedemorgen, welkom in onze klas, meester Snor en mevrouw Haasje!’ zegt ze.

Toby snelt naar voren en gaat bij de stoel van juf Josje staan die ze voor het bord hebben gezet. ‘U mag hier zitten, mevrouw Haasje. We hebben hem voor u versierd!’

‘Dank je wel, wat een prachtige stoel.’ Mevrouw Haasje neemt plaats. Meester Snor blijft er stijfjes naast staan, alsof hij haar bodyguard is.

Ook Toby blijft staan, hij kijkt verguld naar hun gast.

‘Toby,’ fluistert juf Josje. ‘Gauw naar je plaats.’

‘Maar meester Snor mag toch ook naast haar staan?’

‘Ja, maar jij moet zitten, hup.’

Teleurgesteld sloft Toby naar zijn plek.

‘Hoe voelt het om na bijna tachtig jaar weer terug te zijn op school?’ vraagt juf Josje.

Mevrouw Haasje kijkt monter om zich heen. ‘Als de dag van gisteren!’

En alsof dat het startsein was, gaan ineens alle vingers omhoog.

‘Zoals u weet hebben we een interview voorbereid,’ zegt juf Josje. ‘Dat komt in de schoolkrant...’

‘Schoolglóssy!’ roept Mila.

‘... dat komt in de schoolglossy die we maken ter ere van het honderdvijfentwintig jarig bestaan van de school. Zullen we beginnen?’

Mevrouw Haasje krijgt een heleboel vragen op zich afgevuurd en de kinderen luisteren ademloos naar wat ze te vertellen heeft. Mimoen zit als een razende mee te schrijven, want hij heeft beloofd het interview op de computer uit te werken.

Als Aisa aan mevrouw Haasje vraagt of ze met vulpen of met balpen schreef, buigt de oude dame voorover en pakt wat uit de tas die aan haar rollator hangt.

‘Kijk, deze heb ik nog altijd! Dit is een lei.’ Ze houdt iets omhoog wat op een klein ouderwets schoolbordje lijkt. ‘Maar we schreven ook met een kroontjespen in een schriftje, hoor. De kroontjespen is een soort vulpen, alleen moest je die nog zelf in de inkt dopen. Deze lei werd al een beetje ouderwets in mijn tijd.’

‘Schreef u daarop met krijt?’ wil Aisa weten.
‘Nee, met een griffel.’ Mevrouw Haasje rommelt weer in haar tas en haalt er een staafje uit dat een beetje op een pen lijkt. ‘Het sponsje ben ik kwijt, daarmee maakten we het bord schoon.’
‘Hadden jullie geen digibord?’ wil Fouzi weten.
‘Natuurlijk niet,’ zegt Mimoen.
‘Digibord?’ vraagt mevrouw Haasje.
‘Alle scholen hebben tegenwoordig een digibord, ook wel een smart-board genoemd,’ legt meester Snor uit. Hij wijst naar het bord aan de wand. ‘Je kunt er niet alleen op schrijven, maar ook filmpjes kijken en wat je hebt geschreven kun je opslaan.’
‘Sjonge,’ zegt mevrouw Haasje. ‘Wat ontzettend handig allemaal.’
‘Behalve als-ie stuk is,’ zegt Gijs.
Mevrouw Haasje lacht. ‘Ons bord was nooit stuk! Maar juffrouw De Bruin kon zo mooi tekenen, die tekeningen had ik maar wat graag bewaard.’
Ze vertelt uitgebreid over de mooie krijttekeningen. Maar juf Josje wil geen verhalen horen over borden en krijt. Ze wordt er zenuwachtig van, al is dat nergens voor nodig, natuurlijk. Er is helemaal niks aan de hand.
‘Was u ook bang voor meester Snor?’ vraagt Toby ineens.
Van de zenuwen schiet juf Josje in de lach.
‘Meester Snor was er toen nog niet!’ roept Mimoen. ‘Zó oud is hij nou ook weer niet.’
‘O ja,’ mompelt Toby. ‘Sorry.’
Mevrouw Haasje moet er ook om lachen en meester Snor doet uit beleefdheid een beetje mee.
‘Houdt u van dieren?’ vraagt Bo.
‘Bo, die vraag heeft toch niks met school te maken!’ zegt meester Snor streng.

Bo wordt rood. ‘Nee, maar nou, ik...’

‘Deze klas is op de een of andere manier een beetje geobsedeerd door dieren,’ zegt meester Snor tegen mevrouw Haasje. Hij werpt een snelle, verwijtende blik op juf Josje.

‘Dat geeft toch niks,’ zegt mevrouw Haasje. ‘Ik ben ook dol op dieren!’ Juf Josje kan een brede glimlach niet onderdrukken.

‘O,’ zegt meester Snor. ‘Nou, ja, in dat geval...’ Hij haalt zijn schouders op.

‘Wij hadden vroeger thuis in de tuin kippen,’ vertelt mevrouw Haasje. ‘Maar onze burens hadden een kat, daar was ik zo jaloers op! Ik heb mijn ouders jarenlang gesmeekt of ik ook een kat mocht. Maar ik heb er nooit een gekregen. Mijn moeder hield er niet van en toen was het ook lang niet zo gewoon om huisdieren te hebben als nu.’

‘Ik heb ook een kat, Rakker heet hij,’ zegt meester Snor ineens.

Mevrouw Haasje kijkt verrast op.

En dan begint iedereen die een kat heeft ineens te roepen hoe die van hem of haar heet, of hoe ze hun kat zouden noemen als ze er een hadden.

Juf Josje schudt lachend haar hoofd. Net als ze haar klas weer tot orde wil roepen, hoort ze iets. Komt het door al dat kabaal? Is het verbeelding? Nee, natuurlijk is het geen verbeelding, ze weet intussen dondersgoed wanneer ze iets hoort, al verschillen de stemmetjes nog zo van elkaar.

‘Help!’ Daar is het weer.

Het is té toevallig. Waarom precies nu? Met meester Snor zo dichtbij dat ze onmogelijk weg kan? Juf Josje kijkt opzij, recht in zijn ogen, die haar geïrriteerd aankijken.

‘Zorg dat ze stil worden, dit kan zo toch niet,’ sist hij haar toe.

‘Jongens, kappen nu!’ roept juf Josje hard.

Iedereen is in een keer stil, want zo streng doet juf Josje zelden, hoe druk ze ook zijn.

‘V-volgende vraag,’ stamelt ze, terwijl ze automatisch met haar hand in de zak van haar jasje glijdt en een krijtje omklemt.

De kinderen hebben meteen door wat er aan de hand is. Ze kennen hun juf langer dan vandaag. Ze wordt geroepen door een dier in nood, op het onhandigste moment ooit.

